

La douce France

Normaal gesproken wel ja. Dan verdient dit land die naam zonder meer. Maar soms is het hier in Frankrijk rampzalig. Deze keer dank zij de CPE, de wet van premier De Villepin die werkgevers het recht geeft jongeren de eerste twee jaar van hun dienstverband zonder opgaaf van redenen te ontslaan. President Chirac heeft deze wet inmiddels aangepast en de ontslagtijd teruggebracht naar een jaar. Maar dat heeft geen zoden aan de dijk gezet. De vakbonden en de studenten blijven actie voeren tot de wet helemaal van tafel is. Het gevolg: stakingen, wilde acties en het openbare leven platgelegd. Zelf het basisschooltje bij ons op het dorp is potdicht op de dagen die zijn uitgeroepen tot nationale stakingsdag. Het openbaar vervoer is zwaar ontregeld, er is geen vliegverkeer, de vuilnismannen blijven thuis en de post wordt niet bezorgd. Het is bijna niet te geloven dat de bonden hier zo'n macht hebben als je bedenkt dat nog geen tien procent van de beroepsbevolking lid is van een vakbond. In Nederland is dat drie keer zoveel. En als al die acties nu een goed doel dienden...

Maar dat is niet zo. Frankrijk MOET de arbeidsmarkt hervormen. De werkloosheid onder de jongeren is een van de hoogste van Europa. Iedereen herinnert zich nog de rellen in de banlieus. Woedende jongeren die wekenlang iedere nacht de zaak in de henzaken en slaags raakten met de politie. De Villepin besloot dat een baan voor die jongeren DE remedie was, want de werkloosheid onder hen bedraagt ruim 35 procent. En zo werd de CPE geboren. Als ik de premier op televisie zie, heb ik medelijden met hem. De jongeren waarvoor de wet is bedoeld grijpen opnieuw hun kans om rotzooi te trappen en de studenten, die heus wel aan de slag komen na hun studie, willen maar een ding: een baan voor t leven en dan het liefst bij de overheid. Zij willen alles bij het oude houden. En zijn blind voor de noodzaak van de hervormingen. Want Frankrijk redt het niet meer met de riant arbeidsvoorden, zoals de 35-urige werkweek en een pensioen op je 55ste. Door de acties brokkelt de steun voor De Villepin af, zijn populariteit is gigantisch gekelderd. Bij de Fransen dringt het besef dat La Douce niet langer een geïsoleerd koninkrijk is binnen de wereld maar moeizaam door.

De bonden hebben met nieuwe stakingen bedreigd en ik hou mijn hart vast. Ik vlieg nl. met grote regelmaat naar Nederland om daar een discussie te leiden of een congres voor te zitten. Bijeenkomsten waar de opdrachtgever veel tijd en energie heeft gestoken en die dus in de grootste problemen zit als ik op t laatste moment niet op kom dagen. Drie weken geleden gebeurde het bijna. Ik had nog gebeld naar de vlieg-

maatschappij of de staking het luchtverkeer lam zou leggen. Nee, nee, we vliegen gewoon, was het antwoord. Maar aangekomen op het vliegveld bleek dat niet waar te zijn. De luchthaven lag ook plat. Goddank boek ik in deze onrustige tijden mijn vlucht zo, dat ik nog speelruimte heb om op tijd in Nederland te zijn. Dus het congres zat niet zonder dagvoorzitter. Maar spannend is het wel. Voor La Douce hoop ik dat De Villepin zijn rug recht houdt, maar diep in mijn hart hoop ik ook dat het gelazer gauw is afgelopen en ik weer zonder zenuwtoestanden kan reizen. Maar ja, dat kan alleen als de CPE helemaal van tafel gaat. Dus voorlopig hou ik er rekening mee, dat ik in het allerergste geval per auto moet reizen. En dan maar hopen dat er geen wegblokkades zijn.

Helaas... De Villepin heeft jl. maandag gebogen voor de bonden. De CPE is van de baan. Er wordt in het Franse regeringskamp nu nagedacht over andere maatregelen om de jongeren aan het werk te helpen. Maatregelen die misschien wel net zo veel commotie veroorzaken als de CPE. Ik wacht t gelaten af.

Wouke van Scherrenburg

